

Η έκλειψη του Θεού στο δυτικό κόσμο οδηγεί στη θεώρηση του σύμπαντος ως ένα στατικό δημιούργημα! (Δημήτρης Ιωάννου)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2c5h83I>]

Για να ριζοσπαστικοποιήσουμε όμως τη σκέψη του, θα πρέπει να πούμε ότι ο κόσμος είναι, τελικά, με την ρεαλιστική έννοια όρου, «καλλιτέχνημα». Το σύμπαν δεν είναι ένα σύνολο ύλης και νόμων που αφέθηκε στην τύχη του, αλλά, όπως είπαμε, ζει και πορεύεται πάντα μέσω της θείας πρόνοιας, μιλώντας για τον Δημιουργό, όπως πχ η Καπέλα Σιξτίνα για τον Μιχαηλάγγελο - ο Θεός είναι ο μέγας Καλλιτέχνης.

Το σύμπαν δεν είναι αυθύπαρκτο. Ίσταται κυριολεκτικά επί του «μηδενός»[κχίν], όπως λέγει ο Χάιντεγκερ - το ότι υπάρχει δεν σημαίνει παρά το ότι αναδύεται δειλά, «τρεμάμενο», από το μηδέν, και απειλείται διαρκώς από αυτό. Οι επιστήμονες θα έβρισκαν την ρήση του γερμανού φιλοσόφου αντιεπιστημονική - τι

μπορεί να σημαίνει ότι το «μηδέν» απειλεί εσαεί το σύμπαν, πέρα από το ότι το πολύ πολύ ίσως ξαναγυρίσουμε σε μια κατάσταση (μυστηριώδη βέβαια δυστυχώς για τους φυσικούς) παρόμοια με αυτήν πριν το Big Bang;

Οι ίδιοι οι επιστήμονες, προσπαθώντας να «εξηγήσουν» την ύπαρξη και την ανάπτυξη της ζωής στη γη, αντιμετωπίζουν την γνωστή δυσκολία της διαρκούς μείωσης της εντροπίας στον πλανήτη μας, αντίθετα σε κάθε φυσικό νόμο. Για να επιλύσουν το πρόβλημα, καταφεύγουν σε κάθε είδους παραδοξότητα: ο Paul Davies πχ στο «Θεός και μοντέρνα Φυσική» αναφέρει ότι καθώς το σύμπαν είναι απείρου μεγέθους, έτυχε μέσα στις απειρίες του χώρου και του χρόνου να υπάρχει και ένα μέρος, δηλαδή η γη μας, όπου αυτή η αρχή της εντροπίας τυχαία εσαεί καταλύεται, και πάλι καταλύεται, και πάλι καταλύεται, στο άπειρο. Σε κάτι τέτοιο ο Βιτγκενστάιν θα απαντούσε απλώς: «Δεν καταλαβαίνω εδώ ποιο νόημα έχει ο όρος σου «εξήγηση»».

Η θεία Πρόνοια συνέχει τον κόσμο, κατά τον βυζαντινό Πατέρα, αυτός, τρόπον τινά δημιουργείται διαρκώς -και δεν υπάρχει κάτι «αντιορθολογικό» σε αυτή την δήλωση. «Δεν μπορούμε», έλεγε ξανά ο Βιτγκενστάιν, «όταν μιλάμε για τον κόσμο, να μιλάμε όπως για τα πράγματα». Αυτό ο εν λόγω φυσικός δείχνει να το αγνοεί... Η φθορά, λοιπόν, όπως σωστά διαγιγνώσκει και ο Χάιντεγκερ, είναι η δεύτερη φύση του κόσμου, και όμως, αυτό το τρεμούλιασμα μεταξύ ύπαρξης και ανυπαρξίας αποβαίνει πάντα προς όφελος της πρώτης- ο κόσμος κερδίζει το στοίχημα, αλλά αυτό δεν παύει να είναι ένα στοίχημα.

Ο άνθρωπος λοιπόν ζει μέσα σε μια πραγματικότητα όχι στατική, αλλά ανανεούμενη διαρκώς, σε ένα καλλιτέχνημα που καλείται να το δει, να το χαρεί, να τον συγκινήσει, και φυσικά, να στραφεί προς Αυτόν που το δημιούργησε. Δεν θα ασχοληθούμε εδώ με τα γνωστά επιχειρήματα του αν υπάρχει ή όχι Θεός, αν όντως έπλασε τον κόσμο κλπ. Αυτό που μας ενδιαφέρει απλά είναι να πούμε ότι η έκλειψη του Θεού στον δυτικό κόσμο, οδηγεί τους ανθρώπους στο να πιστέψουν ότι τα σύμπαν είναι ένα πλήρως στατικό δημιούργημα. Δεν υπάρχει, για την Δύση, όπως θα έλεγε ο Εκκλησιαστής, «ουδέν καινόν υπό τον ήλιον», τα πάντα έχουν μηχανιστικά προβλεφθεί από την πρώτη κιόλας στιγμή, και όλα θα τελειώσουν μηχανιστικά, έτσι όπως άρχισαν, και ο κόσμος δε μπορεί παρά να αντιγράφει διαρκώς τον εαυτό του. Τα πάντα είναι μια απέραντη ταυτολογία, και ευτυχώς που είμαστε εξοπλισμένοι έστω και με χαμερπείς επιθυμίες και πάθη, για να κυλά, χωρίς να μας σκοτώνει η πλήξη, αυτό το μίζερο πράγμα που λέγεται ζωή... Και όλα αυτά στο όνομα του ...μεγαλείου της επιστήμης!

[χχίν] Προσπαθώντας να αντιμετωπίσει τις ωριγενιστικές ρίζες του αρειανισμού, και τις ιδέες το Ωριγένη για την αϊδιότητα της κτίσεως, ο Άγιος Αθανάσιος, όπως είδαμε παραπάνω, μίλησε για την «εγγενή» θνητότητα, αστάθεια, ρευστότητα, αδυναμία και τάση προς διάλυση του ιδίου του κόσμου. Ωριγενιστικές τάσεις ωστόσο, περί αϊδιότητας του κόσμου, παρά τις θεωρίες περί Μεγάλης Εκρήξεως κλπ, επιζούν σε πολλούς φυσικούς σήμερα. Επιπρόσθετα, κάποιοι φιλόσοφοι, σαν τον Ράσσελ, αντιλαμβανόμενοι τα προβλήματα που προκαλεί ο ορος «φυσικοί νόμοι», ισχυρίζονται ότι αυτοί δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα, αλλά είναι απλώς στατιστικές απολήξεις τυχαίων συμπεριφορών των υπο-ατομικών σωματιδίων. Ο άγιος Μάξιμος θα εναντιωνόταν σε μια τέτοια τυχειότητα, επιμένοντας στην, παρά την ρευστότητα της ύλης, τελικής επικράτηση της τάξης στον κόσμο.